

731.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ust. 2 i 3, art. 2 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje sposób spłaty powstałych przed dniem 1 października

1931 r. zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z dodatkami państwowymi i samorządowymi: gruntowym, od nieruchomości, przemysłowym, dochodowym, majątkowym oraz od spadków i darowizn.

§ 2. Ułgi w granicach i na warunkach, określonych niniejszym rozporządzeniem, stosuje się analogicznie do następujących samoistnych danin komunalnych: podatku wyrównawczego dla gmin wiejskich, podatku inwestycyjnego, opłat specjalnych i dopłat drogowych, przyczem:

- a) kompetencje urzędów skarbowych w zakresie postanowień § 6 niniejszego rozporządzenia przysługują zarządom związków samorządowych, o ile wartość majątku płatnika nie zostanie ustalona przez urząd skarbowy;
- b) kompetencje izb skarbowych w zakresie postanowień § 7 niniejszego rozporządzenia przysługują wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a kompetencje Ministra Skarbu w zakresie tych postanowień przysługują Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych;
- c) częściowe umorzenie zaległości podatkowych w myśl postanowień § 8 ustęp 1) niniejszego rozporządzenia należy do własnego zakresu działania związków samorządowych, na podstawie obowiązujących przepisów;
- d) kompetencje Ministra Skarbu w zakresie postanowień § 10 niniejszego rozporządzenia przysługują Ministrowi Spraw Wewnętrznych, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na wojewodów.

§ 3. 1) Za zaległości podatkowe „rolników” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z nieruchomości gruntowych, lub też wartość majątkowa tych nieruchomości. Do nieruchomości gruntowych nie zalicza się przemysłów, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, jak gorzelnie, browary, cukrownie, krochmalnie, młyny, cegielnie i t. p.

2) Za zaległości podatkowe „właścicieli nieruchomości budynkowych” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z nieruchomości budynkowych, lub też wartość majątkowa tych nieruchomości.

3) Za zaległości podatkowe „posiadaczy (właścicieli, dzierżawców i t. p.) przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw” w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, uważa się nieuiszczone w terminach ustawowych należności podatkowe, dla których za podstawę wymiaru służył przychód lub dochód z tych przedsiębiorstw, przychód lub dochód z obiektów majątkowych, służących do prowadzenia tych przed-

siębiorstw, lub też wartość majątkowa tych obiektów. Jeżeli właścicielem przedsiębiorstwa jest osoba prawna, wówczas wszystkie przypadające od niej zaległości podatkowe należy uważać zawsze za zaległości przedsiębiorstwa i oceniać je wyłącznie przy zastosowaniu postanowień niniejszego ustępu.

4) O ile podatek wymierzony został łącznie od nieruchomości gruntowej, budynkowej, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych lub innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw i innych obiektów majątkowych lub źródeł dochodowych, wówczas za zaległość w tym podatku, przypadającą od „rolników” i „właścicieli nieruchomości budynkowych” należy uważać w rozumieniu niniejszego rozporządzenia tę część zaległości w tym podatku, która proporcjonalnie przypada na wszystkie wymienione poprzednio objekty majątkowe i źródła przychodowe i dochodowe, z wyjątkiem przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych lub innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw.

§ 4. 1) Spłatę określonych w § 1 niniejszego rozporządzenia zaległości podatkowych, a przypadających od rolników i właścicieli nieruchomości budynkowych (§ 3 ustęp 1, 2 i 4), które są lub zostaną zabezpieczone hipotecznie na ich majątku nieruchomym, rozkłada się z urzędu na 20 równych rat półrocznych, od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości $4\frac{1}{2}\%$ w stosunku rocznym, licząc od dnia 1 października 1933 r.

2) Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od wymienionych w ustępie 1) zaległości, za okres od dnia ich powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się.

§ 5. 1) Prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień ustępu 1) § 4 niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o spłatę zaległości podatkowych, korzystających z przywileju pierwszeństwa, przysługuje zainteresowanemu płatnikowi bez względu na wysokość obciążeń hipotecznych, figurujących na ich majątku

2) Prawo ratalnej spłaty, wynikające z postanowień ustępu 1) § 4 niniejszego rozporządzenia, o ile chodzi o spłatę zaległości podatkowych nie uposażonych w przywilej pierwszeństwa, przysługuje zainteresowanemu płatnikowi tylko wtedy, jeżeli zaległości te łącznie z poprzedzającymi je wpisami znajdują zabezpieczenie w pełnej wartości szacunkowej majątku nieruchomego płatnika

3) Zaległości podatkowe, niezajdujące łącznie z poprzedzającymi je wpisami zabezpieczenia w pełnej wartości szacunkowej majątku nieruchomego płatnika, korzystają z ulg określonych w § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. 1) Dla oceny wartości majątku nieruchomego płatnika (§ 5) miarodajny jest stan obciążeń tudzież szacunek majątku z dnia 1 grudnia 1933 r., o ile w tym dniu zaległości podatkowe, korzystające z ulg, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, były na tym majątku już zabezpieczone. W wypadkach, gdy zaległości te zostaną zabezpieczone po tym dniu, miarodajny jest stan obciążeń oraz szacunek w dniu dokonania wpisu hipotecznego.

2) Wartość majątku ustalają urzędy skarbowe.

3) Wartość obiektów majątkowych, które w swoim czasie oszacowane zostały przez instytucję kredytu długoterminowego, przyjmuje się w wysokości szacunku dokonanego przez tę instytucję, przy czym szacunki dokonane po 1 stycznia 1931 r. przyjmowane będą bez zmiany, zaś szacunki dokonane przed tym terminem winny ulec przez tę instytucję przerachowaniu kameralnemu (bez zjazdu na grunt) na koszt płatnika. Płatnicy winni przedstawić właściwym urzędowi skarbowym w terminie do dnia 31 grudnia 1933 r. zaświadczenia tych instytucji o dokonanych szacunkach, nie wyczekując specjalnych wezwań od urzędów skarbowych.

4) W wypadku, gdy nieruchomość nie była szacowana przez żadną z instytucji wspomnianych w ustępie 3), wartość tej nieruchomości ustala urząd skarbowy na podstawie własnych danych, opinii znawców, lub danych dostarczonych na żądanie urzędu przez płatnika.

5) Płatnicy, których majątek oszacowany został przez urząd skarbowy według postanowień ustępu 4), mogą spowodować dokonanie na własny koszt szacunku majątku nieruchomego przez instytucję kredytu długoterminowego i żądać, aby ten szacunek przyjęto jako miarodajny. Zaświadczenie tej instytucji o dokonanym szacunku winni ci płatnicy przedstawić właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania decyzji tego urzędu o ustaleniu wartości majątku.

6) Po ustaleniu szacunku majątku w sposób wskazany w ustępach poprzedzających, urzędy skarbowe zawiadamiają płatników o przysługujących im ulgach. Orzeczenia urzędów skarbowych są ostateczne.

§ 7. Posiadaczom przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw (§ 3 ustęp 3 i 4), których zaległości podatkowe, określone w § 1 niniejszego rozporządzenia, są lub zostaną zabezpieczone na ich majątku nieruchomym, mogą władze skarbowe na indywidualnie wnoszone i należycie uzasadnione podania zezwalać, w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, na spłatę tych zaległości w granicach określonych w § 4, przy czym postanowienia §§ 5 i 6 mają odpowiednie zastosowanie. Załatwianie tych podań należy do izb skarbowych i do Ministerstwa Skarbu. Izby skarbowe załatwiają sprawy zezwoleń na ratalną spłatę do kwoty 50 000 zł na okres 10-ciu lat, oraz do kwoty 100 000 zł na okres 5-ciu lat. Pozostałe sprawy załatwia Ministerstwo Skarbu na wniosek izb skarbowych.

§ 8. 1) Płatnikom, którzy nie posiadają majątku nieruchomego, na którym możnaby zabezpieczyć przypadające od nich zaległości podatkowe, określone w § 1 niniejszego rozporządzenia, umarza się z urzędu czwarta część tych zaległości, pod warunkiem uiszczenia pozostałych trzech czwartych części w 12 równych ratach kwartalnych od 1 stycznia 1935 r. począwszy, za opłatą odsetek za odroczenie w wysokości $\frac{1}{2}\%$ miesięcznie, licząc od dnia 1 października 1933 r.

2) O ile płatnik posiada zaległości w kilku podatkach, wówczas umorzenie i spłata, przewidziane w ustępie 1) następują dla każdego z tych podatków oddzielnie.

3) Kary za zwłokę oraz odsetki za odroczenie, przypadające od spłacanych w myśl ustępu 1) zaległości, za okres od dnia ich powstania do dnia 30 września 1933 r. włącznie, umarza się.

4) O ulgach przysługujących w myśl ustępów poprzedzających urzędy skarbowe zawiadamiają płatników. Orzeczenia urzędów skarbowych są ostateczne.

§ 9. Płatnicy, którzy nie uiszczą w terminach wyznaczonych w §§ 4, 7 i 8 niniejszego rozporządzenia dwóch kolejnych, po sobie następujących rat, tracą prawo do dalszych ulg wynikających z niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Ulgi, wynikające z postanowień niniejszego rozporządzenia, nie będą stosowane do zaległości, powstałych wskutek jawnej zlej woli płatnika. Ocena, czy powstanie zaległości spowodowane zostało jawną złą wolą płatnika, należy do Ministra Skarbu, który uprawnienia swe w tym zakresie może przenieść na izby skarbowe.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*